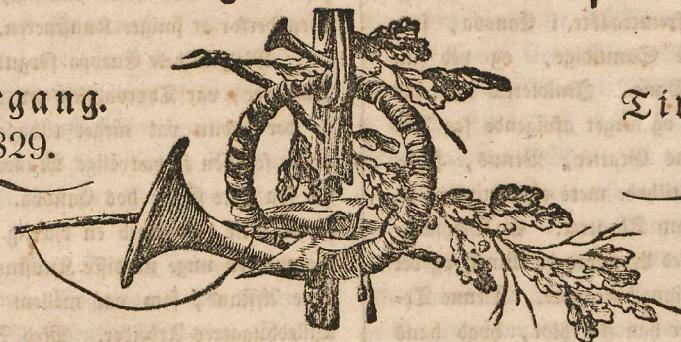

Kjøbenhavn's-Posten.

Tredie Aargang.
No. 111. 1829.

Tirsdagen den
14. Juli.

Velkomstsang
til Hans Majestæt Kongen, ved Allerhøjstammes
Besøg paa Møn.

Hoi er Dannerfolkets Kyft
Hvor dets Konge smiler,
Gublende fra Kyft til Kyft
Glædens Budskab iler:
Landets Fader er os nær!
Froe vi ham omringe,
Ham som er os evig kær
Ham vor Tak vi bringe.

Gode Fader! ved dit Blik
Frydes dine Sønner!
Og dit Land, o Frederik!
Alt dit Verd paaskionner.
O! den visner ei den Krands
Som dit Folk dig hyder!
Klarere end Halkers Glands
Trosskabs Ild frembryder.

Konge! Længe leve du
Til de Daneses Glæde!
Længe end med Faderhu
Om vort Held du frede!
Danmark end i seene Old
Skal dit Navn bærsigne,
Og den sidste Søn af Skjold
Strabe dig at ligne.

Thorvaldsen og Canova.

(Af Hillerups: "Bemærkninger over Rom" *).

Naar man vender tilbage fra den offentlige Promenade til Trinità de' Monti, stoder man paa en Gade(Via Sistina), der ikke har noget Pallads eller Kirke at fremvise, men dog indeholder en Maerkvaerdighed, som interesserer enhver Dansk, thi Thorvaldsen boer her. En Etage i et stort, ikke smukt Huis, som forer Navn af Palazzo Tomati, tjener den store Mand til Bolig. Medens mange andre Kunstmændere, der have lidt Rygte i Verden, boe som Fyrster og Grever, lever han, som overstraaler dem alle ved sit udsadelige Navns Glands, i fordringslos Simpelhed. Bærer selvfølgelig alt andet Smykke end Kunstsager, som findes der saa opdyngede, at Passagen gjøres den Besegende besværlig, ere tilstrækkelige for den Mand, der ene har Die for den sande Storhed, og er uendelig opfroget over Rigdommens og Forsangelsigheds tomme Glimmer. Thorvaldsen eier en vakkert Malerisamling af nyere Mestere, ligeledes en Deel udskarne antike Stene og en Mengde antike Mynter. —

Canova er nu død, og Partieaanden maa vige for Sandhedens alvorlige Rost. Hvad Billedhuggerkunsten var i Europa, da Canova trædte frem, derom vidne de slette maniererede Billeder, som siden Michelangelos Dage oversvømmede alle Lande. At hist og her et Lysglimt af en bedre. Stil besjælede En og Anden, havde ikke nogen vigtigende Indflydelse paa Sculpturen i Almindelighed. Der manglerede et stort, imponerende Talent, for at frembringe

*I det i disse Dage udkomne 2det Bind af hans "Italica".

den saa nødvendige Revolution i den nebsjunkne Billedhuggerkunst, og en saadan Land fremtraadte i Canova, som colossal høvede sig over sine Samtidige, og ved sine Værker aabnede en ganske ny Bane. Imidlertid ere hans Arbeider ikke frie for Maneer, og meget afvigende fra Antikens øde Simpelhed. Hans Gratier, Venus, Hebe, Dandserinderne coqvetttere alle tilhobe mere eller mindre, og hans Helte minde altid noget om Theatret. En Besynderlighed har Canova tilfældes med Leonardo da Vinci, og det er den, at alle hans Ansigtter ligne hverandre. Denne Typus for Phystognomier iagttager han ikke blot, hvad hans Compositioner angaaer, men oversører den ogsaa i sine Portraiter. Enhver, som har besøgt hans Atelier, vil vist ikke nægte Sandheden af denne Paastand. Det er der vanligst at sjelne de idealske Hoveder fra Portraiter, især hvad quindelige Skabninger angaaer, der ligner hverandre som Tostre. Hans Basreliefs ere virkelig under al Critik. Et mindes jeg især, som i slet Tegning og afsechteret Composition forekommer mig at bære Prisen for dem alle; det forestiller Venus, som finder den skjonne Adonis dæbte. Den Maade, hvorpaa den gyldne svævende Afrodite udstrækker Arme og Been, giver hende en stor Ligheid med en Beirmolle. Det Hele er overmaade theatralst. Gruelig er ogsaa den Cyclus af bibelske Basreliefs, som han componerede for den Kirke, han paa egen Bekostning har ladet opføre i sin Fodeby Passagno. Den trettende Oktobre 1822 henvor denne udmærkede Kunstner i Venedig. Sorgen over hans Død var, saavel der som i Rom og det hele øvrige Italien, dyb og almindelig. Hans Minde blev fejret ved Taler, Sørgefester og Digte over hele Halvoen, dog blev det paa den høitideligste Maade æret i Rom. I den store, med fort Klæde udstagne og med mange tusinde Borlins oplyste Kirke degli Apostoli, opførtes en stor Sorgecantate af de mest udmærkede Sangere og Musici i Staden. En af Embedsmændene ved Academiet S. Luca, Abbate Missirini, holdt en glimrende, temmelig fuldstig Lortale over den Afdode, om hvis ødle, moralske Charakter der i Italien kun er een Stemme. De mange Trængende han understøttede, de mange unge Kunstnere, som i ham fandt en Fader og Velgjører, hans Slægtinge og Venner, der næsten tilbade ham, begræd hans Død med oprigtige Daarer. Canovas Atelier var meget stort, og han har dannet mange Elever f. Ex. Alessandro d'Este og Giuseppe Fabris, hvilken sidste har componeret en uhyre Colos,

hvorom man med Nette kan sige, at det er et stort Stykke, uden derfor at smigre Kunstneren.

Medens hele Europa forgudede den berømte italienske Kunstner, var Thorvaldsen en af de Faa, som erkendte, at der endnu var meget tilbage, forend Sculpturen blev renset fra den fordervelige Maneer, hvorfaf der endnu fandtes saa store Spor hos Canova. Den dybe Folelse og det skarpe Blik, hvormed en kærlig Natur saa rigeligt havde begavet den unge nordiske Kunstner, viste ham tydeligt den store Afstand, som var mellem Antikerne og de moderne Billedhuggeres Arbeider. Med Sjelen opfyldt af Oldtidens store Skikkelse, gik han som en Dommende om i Nutiden, og fandt hos sin Tidsalders Kunstnere Ingen, der havde opfattet Grækenlands Storhed som han. Men Phantasien, som idelig sværmede om blandt Athenens Skygger, og tumlede sig i Dromme om det hensvundne, fyrige, græske Liv, maatte ogsaa have nogen Næring fra den ydre Verden, maatte ogsaa meddele noget af hvad der med Vælde bevægede Sjelen. Da fremstod Jason, en Heros fra de gamle Dage, og rakte Thorvaldsen det gyldne Skind. Hvilk'en Opsigt dette herlige Værk vakte blandt Roms Indvænere og de derværende Fremmede, er bekjendt. Hvorledes siden det ene sjeldne Kunstverk fulgte det andet, og udbredte vor store Landsmands Hæder over den hele cultiverede Verden, er en Ting, som hver Dansk mindes med Stolthed. Længe sagde Thorvaldsens Misundere og Modstandere, fornemmelig Nazarenerne i deres første Periode: "ja hedenske Sager kan han nok componere, men lad ham forsøge sig i christelige Ting, saa skal man see, hvor den store Mester bliver af." Herpaa svarede Kunstneren med at componere Christus og de tolv Apostler. Da forstummede Alle, thi en saadan Christus havde Ingen seet for. Hvad de kommende Tider ville medføre, kan ingen Dodelig forudsige, men hvad de forsvundne Dage angaaer, da maa vel ethvert fordomsfrif og sandhedselskende Menneske, som har Sands og Folelse for Kunstens Hellighed, tilstaae, at Thorvaldsen bærer Prisen for alle levende og døde christelige Billedhugger. Michelangelos Christus i Minerva-Kirken er plump og uædel mod den danske Kunstners høje og i Sandhed guddommelige Billed af Frelseren. Hvilk'en Adel og Viisdom paa denne skjønt hvælvede Pande, hvilken Neenhed og himmelst Mildhed i de skjonne Ansigtstræk! I Sandhed, for saavidt en dodelig Haand formaaer at give os et værdigt Billed af Frelseren, da har Thorvaldsen fremstillet os

det høieste Ideal af reen ædel Menneskelighed og guddommelig Majestæt. Videre at omtale vor beromte Landsmands Værker her, er vel overslodigt, deels fordi vi nu i Kunst-academiets Sale kunne skue Gibsastobninger af hans fleste Abreider, deels fordi vi med det første kunne vente en interessant og smagfuld Fremstilling af hans Liv og Virksomhed som Kunstmaler og Menneske fra Hr. Professor Thieles øvede Forfatterhaand.

Thorvaldsens Atelier er meget stort og indrettet i to forskjellige, fra hinanden fernede Bygninger, som tilforn have været Stalde, og tilhøre Prinsen af Barberini. Den ene ligger i det lille Stræde Vicolo delle Colonnette, og er forsynet med en Have, der just ikke er stor, men altid en behagelig Indgang til de Haller, der indslutte saa mange herlige Frembringelser af den menneskelige Aand. Dette Atelier er fordelt i tre smaa Huse, af hvilke de to bestaaer af et Rum, og det tredie af to Værelser. I mange Aar lod Kunstmaleren sig noie med dette for en saadan Mand hoist beskedne Atelier, men efter hans Tilbagekomst fra Frederikelandet 1820 formerede hans Arbeider sig saameget, at han et Par Aar efter saae sig nødt til at leie en meget stor Stald af Prinds Barberini, for deraf at indrette et nyt Atelier. I dette sidste staer Christus og Apostlerne. En Snes Mennesker ere daglig beskæftigede i disse Værksteder. Thorvaldsen har dannet mange Elever f. Ex. Carrareseren Pietro Tenerani, Sachserne Hetmann og Petrich o. fl.

Adolph Müllner.

Denne bekjendte tydiske Digter og Kritiker, døde d. 11te Junii d. A., som Folge af et apoplektisk Tilfælde. Dette træf ham tredie Pintsedag (d. 9de Junii) ved et Gjæstebud i det Weissenfelske Skydeselskab, hvorfra han maaatte kjøres hjem til sin Bopæl, i hvilken han maallos og uden Haab endnu i tvende Dage kjæmpede med Livet. Hans jordiske Levninger blev, efter frivillig Beslutning, fulgte til Graven af Magistratspersonerne, Officiercorpset ved den i Weissenfels garnisonerende Infanterie Bataillon, de fleste derværende kongl. Embedsmænd og andre Honoratorer, tilligemed et stort Antal Borgere. En anseet Magistratsperson bar, med tvende Marschaller ved Siden, foran Kisten en Laurbærkrans paa en Atlaskes Pude, og denne Krans blev, under fjerne Kanonsalver fra Skydehuset, ophængt ved Gra-

ven over tvende korsviis i Jorden stukne Marschalsstave. Superintendenten Hr. M. Bäumler holdt Taleen ved Graven.

I Berlin. Conv. Blatt, No. 116 læses følgende korte Notice over den Afdøde: "Müllner var født i Weissenfels d. 18 October 1774; hans Fader var Amtsprocurator i Weissenfels, hans Moder var en Søster til Digteren Bürger, hvorfor Digteren oftere og endnu i sine sidste Dage har forsvarer sin Onkel Bürger imod Schillers Angreb. Omendssjondt Omgangen med Bürger først vakte det poetiske Talent hos Müllner, saa tog han dog i Begyndelsen en Netning, som ingenlunde lod formode, at han vilde udvikle sig som fritskabende Genius. Hans første Digt var: en mathematiske Opgave; han besang nemlig i rimede Vers den elliptiske Krumlinies Udspring af Kredslinien. Hans Onkel, Bürger, synes at have bedømt ham temmelig rigtigt; thi da han oversendte denne en med storstør Ømhu metrisk oversat Horazisk Dve, skrev han tilbage som Svar: "Jeg tilstaaer Dig gjerne, at jeg i Din Alder endnu ikke var saa vidt; men jeg troer, at Den, der, i fulb Ungdomskraft, kan anvende saa megen Moie og Flid paa Oversættelsen af et fremmed Digt, han har sjeldent selv megen Opfindelse".

Bed sit Sørgespil: "Broden" vandt Müllner sig forsaavidt et europæisk Rygte, som det blev oversat i alle europæiske Sprog, selv i det polske og russiske. Meest Talent havde han for Lystspillet, og man maa indromme, at alle hans poetiske Arbeider ere udarbeidede med den største Flid. Gjenkjender man da ogsaa undertiden i denne Haandarbeids anstrengte Omhyggelighed, !saa er dette dog altid at foretrække for det Fabrik arbeide, som charakteriserer de dramatiske Forfatteres Arbeider, der efter ham oversvømme den tydiske Scene med Stykker.

Müllners sidste Ord var: "Nei!" og dermed har han, sin Land troe, kort og kjernefuldt besvaret alle Spørgsmåle, som Nogensomhelst endnu kunde henvende til ham".

Mærkelig Uttring af Hr. Etatsraad

Schumacher.

(Meddeelt.)

I No. 54 af Nyeste Skilderie af Kjøbenhavn findes et Gjensvar af Etatsraad Professor Schumacher paa den i Maanedsskriftet for Literatur, første Aargangs tredie